

függ :
alapi-
pró hi-
emléke
gyon is
lomásul
Jenő.

Szép
enkitől ;
tartozó
g a ne-
; csak
n meg-
lassz el
nevek
éla ki-
ványod,
szettétl
Ha má-
közlöm.
ladár.

kittűzve
vers,
messze
ndenek
ba jön-
benne
ibolya,
vigan
bb csi-

Tóth
álója a
ű híres
yon is
háznak
a »Kis
- Zip-
jelent-
hogy
ronsac
hazád-
ellen-
eirását
olva-
testv.

odik a
asztott
m kor-
sóinak
elyben
em le-
na és
og je-
x sorát
sorába
an.

um-épület.
en.

KIS LAP

A BESZÉDES ÓRA. (Lásd a 303. lapon.)

XL. kötet, 19. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. május 10-én.

MINOTAURUS.

— Mese a görög hajdanból. —

Irta Szidi néni.

(Folytatás.)

KRÉTA szigetén élt akkoriban egy rémes szörnyeteg: a Minotaurus. Félig ember, félig bika. Olyan undok és rettenetes volt, hogy borzalom még csak el is képzelni. Ha már meg volt neki engedve, hogy éljen, legalább valami sötét barlang mélyében, vagy holmi elhagyatott szigeten húzta volna meg magát, hol senkit nem kinezhat meg irtóztatós megjelenésével. De Kréta királya, Minosz, sok pénzt költött reá, hogy lakhelyet építsen neki és nagy gondot fordított a Minotaurus kényelmének és egészségének fentartására. És mindezt csak gonoszságból tette. Néhány évvel azelőtt ugyanis háboru folyt Athéne és Kréta szigete közt, melyben az athéniak vereséget szenvedtek és kénytelenek voltak békét kérni. De ezt csak oly föltétel alatt tudták megkapni, hogy minden évben hét ifjút s hét hajadont küldenek el a kegyetlen Minosz király kedvenc szörnyetegének, Minotaurusnak eledelül. Már három éve viselték az athéniak ezt a fájdalmas sarczot. És a sok panasz, sóhaj és jajszó, mellyel el volt telve a város, az egész nép fájdalmának volt a kifakadása, mert ismét eljött a végzetes nap, melyen sors-huzás döntött, ki legyen az a tizennégy áldozat. A szüle remegett, hogy az ő gyermeke lesz a soros, és az ifjak és leányok meg dobogó szívvvel lesték, melyikök lesz arra kárhozzatva, hogy be-

tömje roppant gyomrát annak az utálatos emberfalónak.

Midőn Thezeus ezeket hallotta, fölgyenesedett. Nagyobbnak látszott mint valaha. Arcza kifejezte mind azt, amit érzett: a felháborodást, az undort, de egyszersmind gyöngéd részvétét is az áldozatokkal és rettenetesen bátorságát.

— Csak hatan az ifjak közül húzzanak sorsot az idén. — mondá; én magam leszek a hetedik; hadd faljon föl engem a Minotaurus, ha bír velem!

— Oh édes fiam! kiáltá a király; miért tennéd ki magad ily borzasztó sorsnak? Királyfi vagy és méltán felül emelkedhetel a közönséges ember sorsán.

— Annál inkább tartok velök, mert hogy királyfi vagyok! Mint a te fiad és országodnak örököse, önként veszem magamra alattvalóidnak balsorsát, felelé Thezeus. Te is atyám, aki fejedelme vagy e népnek, felelős vagy az istenek előtt az ő jólétükért. Szent kötelességed, fölládozni inkább azt, ami legdrágább előtted, sem hogy a legszegényebb alattvalód gyermekének is bántódása essék!

Az ősz király könyezve kérte fiát, ne hagyja őt magára öreg napjaiban, kétségbe esve, mikor csak most kezdte élvezni a gyönyört, hogy van derék, jó fia. De Thezeus érezte, hogy magához méltóan cselekszik, és nem akart lemondani szándékáról. Biztatta atyját. Nem engedi magát egy könnyen felfalni. Ha valóban martaléka lesz a Minotaurusnak, meg kell annak küzdeni az ebédjeért.

És Egeus király, minthogy másképp nem lehetett, végre belé egyezett, hogy menjen.

Elkészítették tehát a hajót, fekete vitorlákat vontak fel rajta és Thezeus hat ifjuval és hét szende szép leánnyal ment le a kikötőbe. Gyászos tömeg kísérte őket a partig. Ott volt a szegény öreg király is, fiának karjára támaszkodva. Olyan szomorú volt, mintha az ő szívében gyült volna össze egész Athéne bűje, keserve. Mikor Thezeus királyfi már a hajóba akart lépni, még egy utolsó szóra tartóztatta.

— Szeretett fiam! mondá, Thezeusnak kezét szorongatva. Amint látod, ennek a hajónak feketék a vitorláit; ugy is illik, mert hiszen reménytelen utra kél. Elgyöngülve, betegségem és gondjaim sulya alatt görnyedve, nem tudom, megérem-e a hajónak vissza térését. De valameddig élek, minden nap fölmegek annak a sziklának a csucására és onnan nézem szüntelen, van-e vitorla a tengeren? Igérd meg nekem, drága fiam, hogy, ha valamely szerencsés véletlen következtében meg találsz menekülni a Minotaurus karmai közül, lebontod róla a fekete vitorlát és felvonatsz helyette másikat, ragyogót, mint a nap fénye. Mikor ezt látjuk majd feltűnni a szemhatáron, már eleve tudjuk, hogy diadalmasan térsz meg, és olyan öröm-ünneppel fogadlak, amelyhez foghatót Athéne még eddig nem látott.

Thezeus ezt megígérte s hajóra szállt. A hajósok a szélnek irányozták a fekete vitorlákat. Csak gyöngye fuvallat volt, bús, mint a sóhajtás, melyet a partról hozott ide. De mikor kiértek a sik tengerre, friss légarámlat kelt észak-nyugat felől és oly játszi, vidáman vitte őket a fehér tarajú hullámokon, mintha a képzelhető legvi-

dámabb utra indultak volna. Bár elég szomorú volt a sorsuk, mégis teljes lehetetlenség, hogy az ilyen fiatal népség, minden felügyelet nélkül magára hagyatva, egyebet se tegyen, mint hogy buslakodjék az egész hosszú uton. Jól lehet volt egy kis táncz a fekete vitorlák alatt, meg egy kis játék, sőt vidám kacagás is: de amikor a látó határon feltűntek Kréta kék hegyei, mindnyájan elkomorodtak.

Thezeus a hajósok közt állt és a sziget felé nézett, bár ez alig különbözött még a felhőktől, melyek közül kiemelkedtek a hegyek. Egyszer-másszor ugy tetszett, mintha messziről valami fényességet látna csillogni, amely a hullámokra veti sugarait.

— Látod azt a fényugárt? kérdé a kormányostól.

— Nem én, fenséges királyfi! De láttam én ilyen ragyogást már azelőtt is, válaszolt a kormányos. Azt hiszem: Talustól jó.

Mivel éppen akkor erősebben fútt a szél, a kormányosnak sűrű dolga akadt a vitorlákkal és több kérdésre nem felelhetett. A hajó mind gyorsabban siklott Kréta felé és Thezeus csodálkozva látott egy óriási embert kimért mozdulatokkal fel és alá sétálni a sziget szélén. Szikláról-sziklára lépett, néha egy-egy bérczormáról a másikra, míg alatta tajtékozva tombolt a tenger és felszökkelő habját az óriásnak lábaira ontá. Csodálatos! Mikor reá sütött a nap, az egész óriás alak csillogott, fénylett és tündöklő sugarat lövelt mindenfelé. Ruhájának redői nem mozdultak meg a szélben, mereven álltak rajta, mintha érzezből verték volna.

Minél közelebb érte a hajó, annál inkább töprengett Thezeus, valljon mi-féle lehet ez az óriás? Van-e benne élet, vagy nincs? Bár mozgott, járt-kelt mint más ember, volt a járásában valami különös rugtatás, ami arra a gondolatra juttatá a királyfit, hogy talán nem is élő óriás-ember az, hanem inkább valami fura alkatú gépezet. Az egész jelenséget még ijesztőbbé tette a hatalmas vas bunkó, melyet a vállán emelt.

— Mi ez a csoda? kérde Thezeus a parancsnoktól.

— Ez Talus, az ércz ember, felelt a parancsnok.

— És igazán óriás-e? Vagy csak érczből való alak? kérdezé tovább Thezeus.

— Bevallom, mondá a parancsnok, e fölött még eddig nem jöhettem tisztába. Sokan azt állítják, hogy Talust maga Vulkan, a legügyesebb hámos kovács verte ki Minosz király részére. De ugyan ki látott valaha ércz-alakot, akinek elég esze volna, hogy napjában háromszor járja körül a szigetet, mint ahogy teszi Talus? Megállit minden hajót, mely a parthoz közeledik. Másrészt pedig melyik élő ember járhatna be naponkint nyolczszáz mértföldet anélkül, hogy csak egy perczig is leülne pihenni? Akárhogyan vesszük, rejtély az egész!

A hajó tovább uszott, Thezeus már hallotta is az óriás lépéseinek ércz-kongását, amint nehézkesen lépkedett a hullámkorbácsolta sziklákon, amelyek közül egyik-másik megrepedezett az óriás lábainak sulya alatt, és elmorzsolódva hullott alá a torlódó hullámok közé.

Hogy a kikötő közelébe értek, egy-egy hegynek az ormára állva, az óriás szétterpesztette lábait a hajó fölött. Föl-emelte bunkóját, melynek hegye a felhők között tünt el, és ebben a rettentő állásban mozdulatlanul maradt meg, míg egész ércz alakját beragyogta a nap. Nem is lehetett várni egyebet, mint hogy bunkójával ezer darabra készül zúzni a hajót. De mikor Thezeus és társai azt hiték, hogy no most sujt le rájuk a csapás — az érczajkak egyszerre megmozdultak — az alak beszélt.

— Honnan jöttök, ó idegenek?

És midőn már megszűnt a dörgedelmes hang, még egyre hosszán zengett utána a lég, mint a harang-szó után szokott.

— Athénéből jövünk, kiáltá fel hozzá a parancsnok.

— Mi járatban? bömbölé le az érczember és fenyegetőleg rázta feléjük bunkóját, mintha ott nyomban szét akarná zúzni őket; mert Athéne még röviddel azelőtt harcban állt Krétával.

— A hét ifjút és a hét leányt visszük Minotaurusnak, felelt a parancsnok.

— Mehet! kiáltá az óriás.

Olyan volt ez az egy szava, mint a csattogó mennydörgés. A hajó a hegyfokok szorosa közt siklott be a kikötőbe és az óriás folytatá sétáját. Néhány percz multán már messze járt ez a csodálatos ór, megvillanva a napfényben s mérhetetlen lépésekkel kerülve meg Kréta szigetét, mint hogy ez volt neki a soha nem szünő kötelessége.

(Folytatása következik.)

GÖRÖG GYERMEKEK.

— Szídi néniék. —

AMELY fürdöl kéklő habban
 Reg mult idők fény-ködében:
 Mamoniton tűnsz elébem
 Te ragyogó görög hajdán!

Martill, a kis keeske-pásztor,
 Virágos kosárral tért meg.
 „Hoztam rózsát, Chloe, néked.
 „S megcsókoltam tisztevel, száz-
 szor!”

„O mily csodás hasonlóság!”

„Illat a virágnak lelke —

„S mellyel szíved ragyon telve,

„A lélek illatja: jóság!”

AZ EZÜST BARLANG.

— Elbeszélés képekkel. —
(A „Sastoll”, „Peribi vára” stb. szerzőjétől.)
(Folytatás.)

VAD maorik tanácskozása hosszú ideig tartott. Hol a fiukra, hol a leányra mutogattak, de a testvérek nem igen tudhaták, melyikökre veszedelmesebben. Mert a vadaknak még a mosolygásuk is olyan szörnyű volt, hogy beillett volna halálos fenyegetésnek. Legalább az az emberséges Bond volna közel, hogy megmondaná, mit beszélnek; de az amott messze sétált és látszólag nagyon vígan beszélgett néhány vad atyafiával. Pedig éppen most Ranzsitiva parancsolóan intett a kezével. Mindenki elhallgatott s a főnök hosszú beszédet mondott. Alig ha nem jó is volt, hogy Rudiék nem értették. Mert így szólt:

— Tehát végeztünk. Szerencsénk és örömünk nagy; kettős az örömünk. A nagy Atna, a hatalmas szellem, küldött nekünk fehér leánykát, aki meg fogja nekünk mutatni az ezüst barlang száját, és akkor annyi kincsünk lesz, hogy akár a tengert is kiszoríthatjuk vele. A pahika leánykával tehát jól bánjatok. De azt a két fehér ficzkót fölnyársaljuk és megsütjük. Ez nagy öröm. Először vig tánczra, azután dologra! Ezt mondtam, úgy lesz.

A vadak üvöltve felelték, hogy ez nagyon bölesen van így s mindnyájan odább mentek egy tágas mező felé, ahol a két fehér fiu megsütésének örömére nagy tánczba fogtak bele. A foglyok nem tudták mire vélni a vadak távozását, de azt keservesen tapasztalták, hogy ők most

is foglyok. Három maori közre fogta őket, nem mozdulhattak. Kinos aggodalomban lesték, mi lesz már?

Szinte megharagudtak, mikor e szomorú állapotukban megint feléjük közeledett Bond, akit az imént jó barátjuknak hittek, de aki már nem látszott törődni velök. Nagyon jó kedvűen közeledett s először is az örökkel állt szóba, mintha őket nem is látná. Csak nagy sokára fordult hozzájuk olyan gunyolódó, vigyorgó képpel, hogy csak még inkább megrémültek. Ő pedig rettentő, fenyegető hangon így szólt:

— Nagyon jól van, gyerekek, hogy így megijedtetek. Ezt mutassátok ezután is, én pedig fenyegetni foglak. Gondolom, megértitek, hogy ha ezek a vadak itt azt látnák, hogy jóbarátok vagyunk, nem engednék, hogy veletek beszéljek.

Ezt persze mindjárt megértették. Már tudták a fufangját. Az ijedelmet nem is volt nehéz mutatniok, mert ugyancsak remegtek s Bella reszkető hangon kérdé:

— Oh, kérem... legalább mondja meg, mit végezték rólunk ezek a szörnyetegek?

— Jót is, rosztat is. Azt végezték, hogy a fehér leánykát, mint drága kincset becsülik meg, annak nem lesz bánatódása, de a fiukra halál vár.

Már erre aztán nem köllött semmi színlelés, hogy félholtra ijedjenek. A maori örök gyönyörködve nézték a foglyok rémildözését és biztatólag intettek Bondnak, hogy csak kinozza őket tovább. Ez pedig így szólt hozzájuk:

— A baj bizony nagy és még nem tudom, hogy segíthetünk. De még van

egy kis időnk, mert jócskán eltart, míg az örömtánczba bele fáradnak. Addig kell kieszelni valamit. Lássuk csak. Először is arra kell gondolnunk, hogy ti fiuk menekülhettek.

— Oh, hát engemet itt hagynának! kiáltá Bella. Én meghalok itt egymagam!

— Nem lesz semmi bajod, kis leányom. Most lehetőleg könnyíteni kell a dolgon. Két fiu könnyebben menekül erdőn, mezőn keresztül, mint ha gyöngye leány is van velök. Te itt maradsz és majd később kiszabadulsz. Most csak az a kérdés, hogy jusson ki a két fiu a szabadba. Ez bizony beszorkányos mesterség lesz.

— Milyen kár, hogy most nem segít a te bűvész-tudományod, Rudi! sóhajtá Károly.

— Mit mondtál? Tudtok valamit a bűvészkedéshez? kérde Bond.

— Én tudok egy kicsit. A hajón azal mulattunk. Még most is a zsebemben van egy pár hozzá való szerszám.

— Hm! Ebből lehet valami. Mit tudnál produkálni?

— Többfélét... kést nyelni, az oromból szalagot huzni, a számból tüzes kőczet köpni...

— Ez az igazi!... ez jó lesz. Ha ezt meg tudod tenni, csoda-lénynek fognak hinni. Csak bátran fogj hozzá, ha majd én intek. És most már lássuk, hogy ha innen kimenekültök, merre kell futnotok.

— Hogy tudhassuk azt mi! szolt Rudi. Tegnap léptünk partra ezen az idegen világrészen; azt sem tudjuk, hol vagyunk.

— Persze, persze... no mindegy, először is valamilyik európai telepítvényes tanyájára kell jutnotok, mindegy akár-

melyikre; onnan majd valahogy tovább visznek. Csakhogy a legközelebbi tanya is erős napi járóra van ide: a Karthy kapitány uré.

— Hisz az a nagybátyánk! Oda indultunk.

— No csak ne örüljete, mert elárultok mindent. Annál jobb, ha az atyafihoz kerültök... és a kapitány ur engemet is ösmer... jó ember, ő adta nekem ezt a forgó pisztolyt is... no, most ijedjete meg!

Elő vonta a pisztolyt és a gyerekekre szegezte, kik ijedezve bujtak össze. A maori örök pedig nagyot kacagtak és integettek Bondnak, ez meg vissza, mintha egyet értene velök. Hanem aztán így szolt:

— Most kimódolom, hogy a kunyhóban egy kis ideig magatok legyetek. Az alatt készítsétek elő valami ügyes bűvészcsinyeket.

Aztán a vadakkal eredt szóba. Ezek nagyon helyeselni látszottak, amit mondott, pedig ezt mondta:

— Bizony kár, hogy ti nem lehettek ott az örömtáncznál. Ha ezeket a fehér ördögöket bekergetnétek amoda a kunyhóba, elég volna egy vitéz is az ajtónál, hogy meg ne szökjenek. A többi mehetne tánczolni.

Ezt olyan okos tanácsnak találták, hogy rögtön karon fogták a testvéreket és belódították egyik kunyhóba. Az ajtónál aztán csak egy maori maradt.

Rudi mindjárt előszedte a zsebeiből bűvész-szerszámait és végig nézegette, mi volna a legjobb. A nagy tanakodásban szinte megfeledkeztek veszedelmes állapotukról. Csak mikor nagy zajongás

kezdett közlőll hallatszani. akkor dob-
bant meg újra a szivők. Tudták, hogy
most már közel a veszedelmes pillanat.
Élet vagy halál.

— Oh, nekem mindenkép-
rosz! sóhajtá Bella. Ha
elmenekültök, magam ma-
radok itt a vadak közt! Mi
lesz velem?

— Nem fognak bántani.
Mi pedig, mihelyt lehet,
eljövünk megszabadításodra.

Nem volt több idejük bu-
csuzásra, mert két hatalmas
maori belépett és karon
fogta a két fiut. Bejött a
förtelmes öreg vad asszony
is és Bella mellé állva, le-
fogta, hogy ne mehessen
testvéreivel.

Kint együtt volt az egész
vad csapat, az izgató táncz-
tól egészen fölhevülve. Vil-
logó szemekkel, üvöltözve
hadonáztak a két fiu felé.
Ranzsitiva pedig olyformán
nézett rájok, mint a tigris,
mikor már karmaiban a
préda. Egészen közel hozzá
állt Bond, versenyt hado-
názva a többiekkel. De a
nagy lármában alkalmat
talált, hogy oda kiáltson
Rudinak:

— Most vakmerők legye-
tek; úgy nézettek rájok,
mintha nevetnétek őket és csöppet sem
félnétek tőlük.

Ezt bizony nehéz volt megtenni, mi-

kor halálos remegésben álltak ott. De
ha kell, hát kell. Rudinak különösen
jól sikerült, amint megvető gúnnyal ne-

vetve nézett végig a vadakon. Még
Ranzsitiva is elámult és meghökkent,
aztán kételkedve szolt oda Bondhoz:

— Ezek a vakmerő fiuk még csak
nem is félnek...

— Az ám, magam is csodálkozom.

— Az imént rájok akartam löni, de
az a nagyobbik azt mondta, hogy raj-
tok nem fog se vas, se tüz, mert ők a
hatalmas tüz-szellem bará-
tai s aki hozzájok mer
nyulni, azt ők tüzzel okád-
ják le, fölégetik az egész
népünket.

— Azt nem hiszem. Ha
igaz, mutassa meg. Akkor
örizkedünk tőle. Ha nem
igaz, megsütjük. Mondd meg
neki.

Bond meg is mondta Ru-
dinak:

— No most rajta!.. ügye-
sen! Mutass valami megle-
pőt. Fejetek rajta!

Rudi elszántan nyult a
zsebébe s éles, villogó toll-
kést rántott elő. Erősen
hadonázott vele a Ranzsi-
tiva orra alatt, úgy hogy
a maori félig ijedezett, félig
boszankodott, attól tartva,
hogy Rudi nyakon szurja.
De egyszerre csak a leg-
nagyobb hadonázás közben
eltűnt a kés. Látták, hogy
Rudi az üres tenyerét mu-
tatja; aztán a szájához nyul
és — a szájából huzza elő
a kést. Elszörnyedve néz-
ték. Hát még mikor Rudi
megint oda emelte a kést a
szájához és lenyelte! Azt

Ugy látszik, mégis igaz, amivel engem
fenyegettek.

— Mivel?

persze nem vették észre, mily ügyesen
mozgatta az ujjait s hogy a kés volta-
kép a kabátja ujjába csuszott. Ugy lát-

szott, mintha igazán megette volna. És még mekkorát nyelt! De még a száj szélét is megnyalta. Nagyon jó lehetett. Amint aztán előre lépett, a vadak huzódózva léptek hátra. Nem tréfa, ha az fogait mutatja az, aki kést eszik csemegének.

Ez azonban csak a bevezetés volt. Rudi úgy tett, mintha tüsszentett volna, és a zsebébe nyult a kendője után, aztán vissza tette és megint a kezével nyult a szájához. Aztán fenyegetően morogni kezdett, majd meg a szájához kapott s egyszerre csak tüzes lángot kezdett a szájából okádni. Hörögve-morogva lépett Ranzsitiva felé, de a vitéz főnök rémülten futott el és vele egész csapatja. Jó messzire, biztos távolságból nézték a veszedelmes bűvészt.

Eddig nagyon jól ment; de most már Rudi meg volt akadva, mit csináljon tovább. Bond nem sugatott, mert ő is a többiekkel futott, ő tudta miért.

— Mondtam, oh Ranzsitiva, ugye mondtam! Most itt a baj. Ha ez a hatalmas fiatal varázsló megharagszik, mindnyájunkat holtra perzsel.

— Igen, mondtad, igazad van... Menj hozzájuk... mondd nekik, hogy ne haragudjanak, jó barátok leszünk. Most megyünk a lakomára, ők is jőjjenek a béke-áldomásra.

Ranzsitiva betért embereivel az egyik konyhába, Bond pedig vissza sietett a fiúkhoz.

— Most szaporán futnotok kell! Nagyon jól sikerült. Ranzsitiva meg van szeppenve és egyelőre nem bánt. De ebben nem szabad elbizakodnotok. Hol-

nap más juthat eszébe és ha nem tudtok mindig valami új csodát, elmulik a félelme.

— De hát merre fussunk? Jőjjön velünk! Atyánk meg fogja jutalmazni.

— Most nem mehetek. Ha észre vennék, hogy én is elmentem, mindjárt gyanakodnának, üldözőbe vennének s akkor baj volna. Itt kell maradnom, hogy valamiképp megmagyarázzam, hová tűntetek el. Hanem reggel majd utánatok megyek. Látjátok amott azt a ragyogó nagy csillagot? Mindig annak az irányában menjete, amíg egy nagy hegyhez nem értek. Ott várjatok meg. Itt van kenyér... száraz ugyan, de jó. Vízet találtok akárhol.

Az oldalán levő tarisznyából nagy darab kenyeret vett elő. De még egy forgó pisztolyt is.

— Ezt a fegyvert is vegyétek. Akadhat valami veszedelem, amin ez segít.

— Oh, azt nem fogadhatjuk el, szólt Rudi. Hogy maradhatna itt fegyvertelenül ezek közt a vadak közt?

— Az már az én gondom.

— Jól van. De ingyen nem veszem. Fogadja cserében az órámat.

Szép ezüst óra volt. Bond eleinte nem akarta elvenni. De hirtelen mást gondolt.

— Ez nagyon jó lesz. Majd vissza adom. De most siessetek. És mindig csak dél iránt menjete! A hegnél várjatok. A jel, hogy jövök, három fütty lesz. Így!

Rudi és Károly Isten nevében megindultak, magok sem tudták hova, neki az ismeretlen idegen világrésznek. Bizonytalan sors volt előttük, de itt meg

bizonyos veszedelem, hát nem habozhattak.

Még ki sem értek a kunyhó-sorból, már baj fenyegetett. Károly ijedten sugta:

— Nézd, Rudi, ott egy maori áll... úgy látszik, örök vannak a falu körül.

Csakugyan úgy volt. Rudi egy pillanattig gondolkozott, aztán a zsebébe nyúlt s elszántan mondá:

— Már hiába, neki kell vágnunk. Talán még ez is sikerül.

Elszántan indult előre és Károly nem tehetett egyebet, mint hogy követte. A mint az őrhöz értek, ez fenyegető mozdulattal eléjük állt s utjokat elzárta hosszú dárdájával. Rudi tudta, hogy itt csak vakmerőség segíthet. Parancsoló kiáltással és mozdulattal adta a vad maorinak értésére, hogy pusztuljon az utból. De biz az nem mozdult. Rudi ismételte az intést, de a maori fenyegető hadonázással felelt rá, úgy hogy Károly majd holtra ijedt. Rudi azonban hirtelen még közelebb ugrott a vad emberhez s egyszerre csak szerzegni s villogni kezdett valami a kezében, láng csapott fel s ezt a maorihoz nyujtotta, megpörzsölve a szakálát. Az bizony nem volt egyéb, mint hogy Rudi meggyújtott két szál gyufát. De a maori csodát látott benne, hogy tűz fakad a fehér fiu kezéből. Majd össze rogyott ijedtében s rémült ordítással eldobva dárdáját, futásnak eredt, maga sem tudta merre. Bizonyosan elő sem került másnapig.

— Most fussunk! szólta Rudi.

Futottak is, ahogy csak bírtak, mindig a nagy fényes csillag irányában. Ez

alatt bent a maori faluban folyt a lakoma s mikor javában vigadtak a vadak, megjelent köztök Bond is. Ranzsitiva mindjárt kérdezte:

— Hol vannak a nagy Atna (szellem) fiai? Mért nem jöttek?

— Itt vannak.

— Hol? Nem látom.

— Itt a kezemben.

— Mit beszélsz? Semmit sem látok a kezében.

Bond mutatta, hogy valami fehér, csillogó kerek holmi van a kezében.

— Itt vannak... ebben vannak! mondá rejtélyes, ijedező hangon. Mikor mondtam nekik, jöjjenek velem ide, az a nagyobbik hatalmas fia a tűznek azt felelte, hogy ő csak a tűz szellemének lakomájához ülhet. Itt nem tetszik neki s ha nem eresztem, arra íté, hogy mindig én hordozzam őket és a mig kezemben lesznek, addig nem fogok vadat lőhetni, nem fogok pihenést találni és ha eldobnám, attól a helytől nem fogok elmozdulhatni. Nevettem, de amint fogtam őket, egyszerre csak eltűntek és ez a holmi maradt a kezemben. Itt vannak bent. Hallgasd csak, hogy beszélgetnek!

Odatartotta az órát Ranzsitivának a füléhez. Ez óra ketyegett s a vitéz maori főnök ijedten kapta el a fejét. Bond pedig így szólt:

— De én ártatlanul kerültem a bajba... én nem fogtam el a nagy Atna fiait... ti fogtátok el... hát legyen nálatok... ime, fogjátok... legyen nálatok...

Oda nyujtotta az órát Ranzsitivának, de ez rémülten hátrált, aztán a többiek

is. Egyiknek sem volt kedve hozzá, hogy ezt a borzasztó portékát bírja.

— Veled történt, szólt Ranzsitiva; a nagy Atna reád mérte, te viseld... te ügyesebb és bölesebb vagy, mint mi; te lásd, hogy szabadulsz tőle.

Bond rettentően keserves képet vágott, bár titokban persze örült. Ezek nem egyhamar fognak arra gondolni, hogy a menekülő fiukat üldözzék.

A két fiu ezalatt tüskön-bokron törtetett előre. Akár hányszor el-elbuktak gödörben, szakadéokban, de csak talpra álltak újra és futottak tovább a sötét éjszakában. Egy-két óra multával már csak nagyot lépkedtek s Károly panaszosan mondá:

— Én már nem bírok tovább menni... és nagyon éhes vagyok. Pihenjünk le itt a bokor alatt.

Éhesnek bizony Rudi is éhes volt. Egész nap nem ettek semmit. Leheveredtek tehát a bokor alá és falatoztak a száraz kenyérből. Nagyon jónak találták most ezt a száraz eledelt és hálásan gondoltak Bondra, akinek eszébe jutott, hogy erre is szükségök lesz.

Falatozás után elnyújtóztak a fűben. Hiába akartak volna tovább menni. Anynyi izgalom, fáradság, ijedelem után végkép ki voltak merülve. Jobb ha megpihennek, aztán ujult erővel futnak tovább.

Nagyon jót aludtak. Rudi ébredt föl első, s szinte meghökkent, mikor látta, hogy már megvirradt. Éppen szólni akart Károlynak, hogy ideje odább menniök, mikor a bokor mögül valami zaj hallatszott. Elfojtott lélekzettel leste, mi az. Elővette a pisztolyt és várt.

A zörej egy-egy pillanatra elhallgatott, aztán újra hallatszott. Éppen ez volt a gyanus. Bizonyosan reájuk akadtak a maorik és bár a bokortól még nem látják, de kutatgatnak. Most már bizonyosan nem hisznek a varázsló históriában, kézre akarják keríteni az elszalasztott prédát.

Rudi bizony meg volt akadva. Mit tegyen? Csöndesen maradjon-e?.. talán így elkerülik a bajt... vagy felköltse Károlyt és próbáljanak menekülni? Ez nagyon kevés sikerrel biztat... a vadak meghallják, meg is látják, és ők sokkal gyöngébb fiuk, hogysen el birjanak futni az edzett maorik elől. Jobb lesz nyugodtan meghuzódni. Károly csak hadd aludjék, legalább nem tud semmit a veszedelemről.

De a zörej újra hallatszott, most még közelebből és éppen a bokorból, mely alatt feküdtek. Mintha azon törne valaki keresztül. Recsegett, ropogott az ág. Semmi kétség, jön valaki. Rudi félig föl-emelkedett, s balkézre könyökölve, lövésre készen tartotta a pisztolyt. Ha már itt a veszedelem, legalább nem adja oda olcsón az életüket.

A következő pillanatban csakugyan ott volt a veszedelem. Hanem egészen másféle, mint a milyentől Rudi félt. Egy hatalmas állat, fujtató vaddisznó csörtetett keresztül a bokron éppen ott, ahol Károly feküdt. Amint kilépett, meghökkent. Nyilván nem számított rá, hogy itt találkozik valakivel. Egyik első lábát a mélyen alvó Károly mellére tette (Lásd a képet a 296. és 297. lapokon.) és merően nézett Rudira, mintha rá akarna rontani.

Nem volt sok idő a gondolkozásra. Oly közel voltak egymáshoz, hogy a fenevad egy szempillantás alatt feldőfheti. Rudi tehát hirtelen elszántsággal föl-emelte a pisztolyt s közvetlen közelből rálőtt a vadra, egyenesen a szemébe. A vadkan nagyot szökken a levegőbe, aztán élettelenül terült el Károly mellett.

— Mi az, mi történt? riadt föl Károly.

— Lelőttem ezt a vaddisznót. De most fussunk innen. A lövésre figyelmessé lehetett valaki, ha meghallotta. Jó szerencse, hogy Bond ezt a fegyvert adta, különben ez a fenevad szétmarcangol.

— Kár, hogy el nem vihetjük magunkkal a zsákmányt.

— Csak magunk bírjunk előre jutni! Induljunk!

Neki indultak és futottak, igazán nem tudva, hova.

(Folytatása következik.)

KARIKA-REJTVÉNY.

Minden hetedik betűt egymáshoz róva, egy régi közmondásra fogtok rányitni.

AZ ELSŐ RÓZSA.

JAJ, DE magas az a rózsza!

Kézszel el nem érhetem:
Emelj föl egy csöppet, kérlek,
Emelj Marcsám, édesem!

Magam akarom letépni
Az elsőt, mely kifakadt;
Nem bánom én, ha ruhácskám,
Kötöcském belé szakad!

Azt se bánom, ha nyultomban
Az az éles kis tövis
Karomat, mohó kezemet,
Hegyével megvérzi is.

Piros rózsán piros vércsepp . . .
Piczit sajog is talán . . .
De nem fáj. Hisz neked szántam,
Neked, édes jó mamám!

A BÖLCESEÉG ÉS A HORDÓ.

MOLT egyszer egy ember, aki halotta, mikor a tanító az 6-kor egy nagy bölcséről beszélt a tanítványainak. Arról a Diogenesről, aki lakásnak beérte egy nagy hordóval és fényes nappal égő lámpással járt az utcán, embert keresve.

— No, ezt én is megtehetem, gondolá emberünk. Nem is olyan nehéz dolog. És mégis szép, ha aztán mindenki úgy fog tisztelni, mint bölcs embert.

Kerített egy nagy hordót és oda ült eléje a lámpással. Aztán várta, hogy az emberek jöjjenek hozzá és megbámulják.

Jött is egyik-másik és csakugyan bámult.

— Ugyan mit kuporogsz itt ebben az üres hordóban?

— Bölcs dolgot mivelek. Így tesznek a bölcsék.

— Ejnye de bolondot mivelsz!

És nevetve távoztak.

Kissé bosszusan nézett utánuk. De megvigasztalódott. Majd jönnek mások, akik megértik.

Jöttek, de ezek már ballották hírét és nevetve mondták:

— Csakugyan, ott ül az az együgyű ember.

És azután aki látta, mind nagyot kaczagva mutatott rá, hogy ott ül a félkegyelmű ember, jó lesz megvizsgáltatni az orvossal, helyén van-e az esze.

Utóljára megsokalta. Mérgesen szaladt a tanítóhoz.

— Hát mit bolondítja az embereket, hogy a bölcs ember hordóban lakik és nappal is lámpást gyújt? Most már látom, hogy egy szó sem igaz belőle.

A tanító is nagyot nevetett.

— Dehogy nem! Volt olyan bölcs, aki ezt tette. De ő igazi bölcs volt és tudta, mért teszi. De ha értelem nélkül utánunk olyan külsőségeket, amiket bölcseségnél láttunk, akkor nem hogy hasonlókká lennénk hozzájuk, hanem éppen azzal vallunk magunkra, hogy nagyon messze járunk a bölcseségtől.

A PÓRUL JÁRT TOLVAJ.

KÉT medve-tánczoltató egy kis faluba érkezvén, a vendéglőbe szálltak, hogy ott töltsék az éjszakát. A vendéglős, aki hizott sertését előtte való nap eladta, az üres ólba zárta a medvét.

Ejfélkor egy tolvaj lopózott az udvarra, hogy ellopja a disznót.

Csöndesen kinyitotta az ól ajtaját, belépett, és abban a hiszemben, hogy az a sertés: megfogta a medvét. A medve borzasztó ordításba tört ki. Felágaskodott s első lábaival ugyancsak megölelte a tolvajt, aki torka szakadtából kiáltozott segítségért. A kiáltásra fölébredt a vendéglős és a két medvetánczoltató. Siettek a szerencsétlen megmentésére, s bizony idején, mert a medve ölelésének nyoma ugyancsak meglátszott a tolvajon akinek ezután a véres tapasztalás után örökre elmúlt a kedve a lopástól.

Francziából

Stern Hona.

A BESZÉDES ÓRA.

(Képpel a czimlapon.)

CSAK legalább a kezébe kaphatta volna egyszer! De Gyula olyan féltékenyen őrzi. Bizony nem szép tőle. Már bajszos fiatal ember, tudhatná, hogy nem szép az ilyen őrés.

— Nem való az gyermek kezébe, kis hugocskám. Kényes portéka az ilyen óra, hamar elromlik.

— De én nagyon fogok rá vigyázni.

— Meghiszem. De ha még közelebb-ről nézegeted is, mi hasznod belőle? Nem érted még te, mit beszél az óra.

Már erre nagyot nevetett Magduska.

— Beszél? Már azt csakugyan nem értem; de még azt sem hallottam, hogy óra beszélni tudjon, ha csak nem a mesében.

— Már pedig tud, csak hogy nem mindenki érti meg.

Ezzel az az inceselkedő Gyula megint csak elment, most még nagyobb kíváncsiságban hagyva ott Magduskát, aki hamarjában nem tudta, tréfának vagy komolynak vegye-e a bátyja szavait.

Másnap Gyula már bizonyosan nem is gondolt az egészre. Magduska halotta, amint egy barátjához, aki látogatába jött hozzá, így szólt:

— Nem bánom, menjünk a kertbe tornázni... de várj csak... az órámat kiteszem, mert még ki találнам ejteni az ugrálásban.

Gyula nem igen gondolt arra, hallja-e Magduska vagy sem. Vagy ha gondolt is rá, tudta, hogy hugocskájának most sürgetős tanulni valója van, ott szorgalmatoskodik a másik szobában és ugyan-csak iparkodnia kell, hogy elkészüljön, mire a mama benéz hozzá és számon kéri, elvégezte-e a feladatát?

Magduskának meg az volt a baja, hogy ő is tudta ezt. Még felényire sem készült el a dolgával. Mégis abba hagyta.

Egy kicsit habozott ugyan, de aztán föl-ugrott, fölkapta a bábuját, egy kicsit játszott vele, aztán a szomszéd szobában termett. Ott feküdt az óra az asztalkán.

Óvatosan, gondosan vette a kezébe s gyönyörködve nézte. Föl is tudta nyitni és hosszan bámulgatta a sok apró kerek- ket, melyek közül egyik másik mozgott, a nagyobbacska pedig mozdulatlanok- nak látszottak, de ha sokáig nézte, mégis csak észre vette, hogy azok is mozognak lassacska. Majd meg bezárta, aztán a füléhez tartotta.

— No, halljuk, mit beszél?

Az óra halkán, gyorsan ketyegett, de biz' abból nem lehetett semmit megér- teni. Ketyeg, hát ketyeg. Nem mond az semmit. Végre szépen óvatosan letette az órát, nem is történt annak semmi baja s Magduska nevetve mondá:

— Bizony majd elhittem annak a hamis Gyulának, hogy beszélni tud az óra.

— Es jól tetted volna, ha elhiszed.

Ezt a mama mondta, aki az ajtóban megjelent. Magduska elvörösödött, ötl- hatolt s nem tudta, mit mondjon.

— Letelt az idő, melyet a leztkédre kitztem s ugy látom, felét sem irtad le. A helyett itt az órát hallgattad, de nem értetted meg, ugy-e?

— Nem... nem én.

— No's pedig azt beszélte, hogy idő mulik minden egyes ketyenéssel, örökre elmulik, vissza hozhatatlanul. Meg köll tehát becsülni ezt a legdrágább kincset s jól használni munkára, üdülésre, mikor minek a sorja. Neked most azt ketyegte, hogy telik az idő, mely kötelességed szá- mára van kiszabva, ne vesztegeds, siess munkádhoz. Nem tetted, dolgotat elmu- lasztottad. Ezzel elmulasztottad az oszon- nát is.

Nagyot sóhajtott Magduska, de nem durczáskodott, mert belátta, hogy hi-

bázott. És aztán meg is vigasztalódva mondá Gyulának:

— Tudom már, értem már, mit beszél az óra! Követni is fogom mindig a tanácsát.

Találós mese.

Jani, Katicza és Bandi hányféle sorrendben helyezkedhetnek el egy-azon asztal körül?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap” XL kötet 17-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Esik eső karikára.

Helyesen fejtették meg: Paujeu de Lac, Ványi Ferencz, Hoódy Antonia, Górszky Beata, Schreyer Ilona és Irén, Szunyogh Bandi és István, Subert Elza és Zoltán, Ivánkovits Mariska, Hegyessy Jolán, Dienes Mariska, Roth Rudolf és László, Müller Erzsike, Takáts Lajos, Ódi és Pista, Lustig Thekla, Ferenczi Zsófia, Paulinyi Ármin, Szent-Imrey Kató, Lányi Alexa és Marcsi, Maszalovics Irén, Vadas Zoltán, Redlich Kornél, Vuskits Ilonka, Buzáth Jolán és Lajos, Mangold Irén, Pataky Imre, Loyezel Irma, Schlichter testvérek, Biedermann Frida, Vitorisz Béla és Gyula, Roheim Ilonka és Irénke, Steiner Boriska, Könyöki Ella, Witz Arthur és Dezső, ifj. gr. Csáky Gyula, Gulyás Mariska, Miskolczy Jenő és Sándor, Lang Mariska és Margit, Máday Pista, Szily Irma, Baranyay Gizella, Pizinger Márián, Rechnitz Marcsi, Ráth Aranka és Béla, Brüll Elli, Kherndl Margit, Bartos Magda, Böck Friduska, Györgyike és Zoltán, Szeszlér Aladár, Philipp Berta, Pruzsinszky Józsi, Prettenhoffer Pistike, Murárik Berzi (több gondot fordíts irásodban az ékezetekre. F. b.) Petelei Erzsike, Leskó Irénke és Piroška, Visontai Ilonka, Mäder testvérek, Bosznay Dezső, Moser Ferencz és Miksa, Tamásy Bálint, Zádor Béla, Székely Katinka.

*

A „Kis Lap” XL. köt. 16-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még be- küldték: Schlichter testvérek, Witz Arthur és Dezső, Seebach Amélie, Schreyer Ilona és Irén, ifj. Földváry György, Loyezel Irma, Szunyogh Bandi és István, Dienes Mariska, Mangold Irén, Tamásy Bálint.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Boross Endre. A magyarnak, természetesen, mint minden nyelvnek, szintén megvannak a maga szabályai, melyeket tiszteletben köll tartanunk, habár néha a beszéd és írás kényvelmét meg is rontják. De ami az *ikes* igéket illeti, ezeknek merev szabályait okkal-móddal meg lehet bontani, s idővel a honi tudósok tán le is veszik a mi drága anya-nyelvünkről ezt a jármot, mely alá egy különben érdemes tudósunk, Révay, erőszakosan hajlította a magyar nyelvet. Azért hát csak bátran írhatod: *teszel, veszel*. — **Gschwindt Ernő.** Szídi néni egy igen művelt, kedves, jó néni, aki az ő kis öcséi épülésére írja azokat a szép, hajdankori történeteket. A fiuk meg, az ő szeretett nénikéjük szíves jóváhagyásával, átengedik a »Kis Lap« számára, hogy sokan élvezhessék azt, amiben ők ketten gyönyörködtek. Többet elárulnom nem szabad. — **Juczika.** Az a te »égi háboru« cz. dolgozatod nem is elbeszélés, hanem inkább természettani magyarázat. Az abban foglalt pozitív és negatív elektromosságról s oxydálódásról szóló részletek azonban még messze túlhaladják a te apró olvasó társaid ismereti körét. — **Lustig Thekla.** Bár a rejtvényed 4-ik sora elárulja a nevet: mégis oly ügyesen szerkesztetted, hogy közölni fogom. A kiadó-hivatal már segített a hiánynon. Érdeklődésed öröömökre szolgál. — **Paulinyi Ármin.** Besoroztam. — **Vámossy Olga.** A 2-ik számú meg fog jelemni. — **Ivánkovits Mariska.** Szíves érzelmeidet viszonzom. Kezdőnek elég csinosan irsz. — **Telkessy Bálint, Teller Alice, Mődra Feri.** Mint a »Kis Lap« mult számának üzeneteiből megérthettétek: Karácsonyra nagy pályázat lesz értékes jutalmakkal. — **Roth László.** Nem eléggé tréfás. — **Koller Edith.** Ha kártya nem volna benne (mint amelynek ismeretét nem szeretem föltenni kis olvasóimról, mert még nem nekik való) a rejtvényt kiadnám. Nem segíthetnél ezen a bajon? — **Szunyogh Bandi és István.** Ha a körülmények kedveznek: egy régi jó barátom pusztáján Halas mellett. — **Bosznay Dezső.** Mind a kettő bevált. Sorukat várják. — **A. J.** Teszünk vele kísérletet, Magától értődik, hogy némi szükséges változtatásokkal. Jövő esetben a papiros tulsó lapjának üresen hagyását kérem.

BÜNTETÉS.

B. A. és I. levelét, rojtos szélei miatt, nem vehetem figyelembe.